

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 203/09-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. B. Š., B., zastúpenej advokátom Mgr. V. Š., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Sžso 46/2008 zo 16. decembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. B. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2009 doručená sťažnosť Ing. B. Š., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 Sžso 46/2008 zo 16. decembra 2008.

Zo sťažnosti vyplynulo, že «*Posudkom Okresného úradu v S. zo dňa 30. 10. 2000, č. 187/1938/2000 bola sťažovateľke podľa ust. § 57 zákona č. 195/1998 Z. z. stanovená miera*

funkčnej poruchy 50 % pre účely vydania preukazu občana s ťažkým zdravotným postihnutím podľa ust. § 57 ods. 3 zák. č. 195/1998 Z. z. (ďalej len „preukaz“). Rovnako bol posúdený zdravotný stav sťažovateľky aj v rokoch 2001 (posudok zo dňa 25. 10. 2001, č. 187/2000/10408/2001), 2003 (posudok zo dňa 24. 02. 2003, č. 187/2000/41121/2002) a zakaždým jej bol vydaný preukaz. Po celý čas sa zdravotný stav sťažovateľky iba zhoršoval a zhoršuje sa aj naďalej.

Dňa 25. 10. 2004 sťažovateľka opätovne požiadala Úrad práce sociálnych vecí a rodiny v P. (ďalej „ÚPSVaR“) o vydanie preukazu. ÚPSVaR rozhodnutím zo dňa 27. 10. 2004 určil mieru funkčnej poruchy sťažovateľky na 40 % a jej žiadosť o vydanie preukazu zamietol. V odôvodnení ÚPSVaR iba stručne uviedol, že lekár oddelenia posudkových činností posúdil zdravotné postihnutie sťažovateľky a určil mieru funkčnej poruchy na 40 %, preto jej nebol preukaz vydaný, ÚPSVaR takto rozhodol napriek tomu, že nedošlo pritom ani k zlepšeniu zdravotného stavu sťažovateľky, ani k zmene legislatívy, ktorá by mala vplyv na posúdenie miery funkčnej poruchy sťažovateľky, Došlo tak porušeniu základnej zásady správneho konania podľa ust. § 3 ods. 4 správneho poriadku, ktoré ukladá správnym orgánom, aby v obdobných veciach rozhodovali obdobne. V prípade sťažovateľky išlo nielen o obdobnú vec, ale o vec úplne identickú.

Proti rozhodnutiu ÚPSVaR podala sťažovateľka dňa 19. 11. 2004 odvolanie, ktoré Ústredie práce sociálnych vecí a rodiny (ďalej len „Ústredie“) rozhodnutím zo dňa 07. 01. 2005, č. 8303/2004 - OPČ zamietlo a prvostupňové rozhodnutie potvrdilo. Rozhodnutie Ústredia bolo odôvodnené iba veľmi stručne, pričom sa vôbec nevysporiadalo s námietkami sťažovateľky uvedenými v odvolaní. Ústredie rozhodnutie odôvodnilo iba tým, že ÚPSVaR určilo 40 % - tnú mieru funkčnej poruchy, pričom za občana s ťažkým zdravotným postihnutím sa považuje občan, ktorého miera funkčnej poruchy je najmenej 50 %. S námietkou, že zdravotný stav sťažovateľky sa nezlepšil, ale naopak zhoršil, sa Ústredie vôbec nevysporiadalo.

Na základe žaloby sťažovateľky Krajský súd v Bratislave (ďalej len „KS BA“) rozhodnutie Ústredia zo dňa 07. 01. 2005 zrušil rozsudkom zo dňa 06. 06. 2007, č. k. 2S 87/2005-27 ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a vrátil vec na ďalšie konanie.

Rozhodnutím zo dňa 27. 08. 2007, č. AA/2007/13064-NSVOPC Ústredie opätovne zamietlo odvolanie sťažovateľky a prvostupňové rozhodnutie ÚPSVaR potvrdilo.

V odôvodnení rozhodnutia Ústredie už podrobnejšie uviedlo dôvody, opäť sa však vyhlo odpovedi na kľúčové otázky. Odôvodnenie teda bolo opäť nedostatočné.

Dňa 30. 10. 2007 sťažovateľka rozhodnutie Ústredia zo dňa 27. 08. 2007 napadla na KS BA žalobou.

Rozsudkom zo dňa 27. 03. 2008, č. k. 1S 288/2007-20 KS BA žalobu sťažovateľky zamietol. V odôvodnení rozsudku KS BA iba citoval zákony a rozhodnutia správnych orgánov, absolútne však nereagoval na žalobné námietky sťažovateľky a navyš dokonca vyslovil tézu, že podľa ust. § 284 písm. b) OSP nemôže skúmať zákonnosť posudku, keďže ide o rozhodnutie!!!, ktoré sa týka výlučne zdravotného stavu. Posudok o zdravotnom stave však jednoducho nie je rozhodnutím, čo KS BA (iný senát) skonštatoval už v predchádzajúcom rozsudku zo dňa 06. 06. 2007, keď uložil Ústrediu, že má posudok vyhodnotiť ako každý iný dôkaz.

Sťažovateľka dňa 28. 04. 2008 podala proti rozsudku KS BA zo dňa 27. 03. 2008 odvolanie, v ktorom poukázala na to, že Ústredie v rozpore s ust. § 250j ods. 6 OSP nesplnilo ani jeden z príkazov KS BA vyslovených v rozsudku zo dňa 06. 06. 2007. Námietla tiež voči tvrdeniu KS BA, že súd vychádzal z kompletnej zdravotnej dokumentácie sťažovateľky a vyvrátila tiež mylné tvrdenie, že posudok má povahu rozhodnutia.

Najvyšší súd SR (ďalej len „NS SR“) rozsudkom zo dňa 16. 12. 2008, sp. zn. 9Sžo 46/2008 prvostupňový rozsudok potvrdil. Odôvodnenie rozsudku NS SR je absolútne nezrozumiteľné a rozporné, pričom súd sa dokonca bez pribratia znalca pustil do posudzovania zdravotného stavu sťažovateľky a diagnostikoval jej zdravotný stav a možnosti liečby. Z citácii prílohy č. 4 k zákonu č. 195/1998 Z. z., v ktorých NS SR podčiarkol niektoré slová („počas liečby“), možno dedukovať, že zníženie miery funkčnej poruchy chápe NS SR ako akýsi trest za neabsolvovanie „odporúčanej operačnej liečby“, ktorej predpoklad bol údajne zohľadnený pri predchádzajúcich posúdeniach zdravotného stavu. Zníženie miery funkčnej poruchy by teda zrejme podľa názoru NS SR malo byť chápané ako akýsi trest za neliečenia sa. Tu sa opätovne sudcovia NS SR bez odborného medicínskeho vzdelania podujali na laické špekulácie z medicínskej oblasti.»

Na základe toho sťažovateľka tvrdí, že «NS SR sa svojvoľne a bez odborných vedomostí pokúsil nahradiť odôvodnenie rozhodnutia Ústredia, čo však súdu v danom type

konania absolútne neprináleží. Svoje závery však NS SR nevysvetlil a možno ich iba vytušiť z kontextu odôvodnenia. Sťažovateľka pritom k týmto otázkam nemohla navrhnúť pribratie znalca, keďže ani z rozhodnutia Ústredia, ani z rozsudku KS BA sa nemohla ani len domnievať, že hlavným dôvodom zmeny posúdenia jej zdravotného stavu nakoniec bude údajné vyhybanie sa liečbe.

„Právno-medicínske“ posúdenie zdravotného stavu sťažovateľky tak, ako ho vykonal NS SR je pritom doslova absurdné. Účelom zákona č. 195/1998 Z. z. je poskytnúť kompenzácie a pomoc osobám, ktorým zdravotný stav prináša obmedzenia v bežnom živote, čím sa vykonáva ústavné právo podľa čl. 39 ods. 3 Ústavy SR. Zdravotný stav sťažovateľky sa trvalo zhoršuje, nedeje sa tak však v dôsledku vyhybania sa liečbe, ale vyplýva to z povahy jej ochorenia, ktoré je jednoducho neliečiteľné. Je preto nezmyselné, aby zdravotné postihnutie sťažovateľky bolo zrazu posúdené tak, ako keby sa jej zdravotný stav zlepšil a miera jej funkčnej poruchy bola namiesto pôvodných 50 % znížená na 40 %. Náhly obrat v rozhodovaní ÚPSVaR je pritom absolútne svojvoľný, pretože už v roku 2000 ortopéd odporúčal totálnu endoprotézu.

Účelom prílohy č. 4 zákona č. 192/1995 Z. z. je kategorizácie zdravotných postihnutí a určenie rozpätia miery funkčnej poruchy. Pri posudzovaní zdravotného stavu žiadateľa je preto potrebné vykonať výlučne medicínske posúdenie. Prípadné sankcie za akúsi nespoluprácu pri liečbe by musela ustanovovať paragrafová časť zákona, kde sa však takáto právna norma nenachádza.

NS SR tak svojim rozhodnutím predovšetkým porušil ústavné právo sťažovateľky podľa čl. 39 Ústavy SR, keďže jeho dôsledkom je odoprenie nárokov z oblasti sociálnej pomoci, ktoré sťažovateľke prináležia vzhľadom na jej zdravotný stav. NS SR porušil aj právo sťažovateľky na preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy a právo na súdnu ochranu, keď potvrdil rozhodnutie Ústredia, ktoré malo vážne vecné aj formálne vady a absentovalo mu relevantné odôvodnenie. NS SR sa v rozpore so zákonom pokúsil nahradiť chýbajúce odôvodnenie rozhodnutia Ústredia, pričom príslušné právne normy vyložil svojvoľne a takým spôsobom, že úplne poprel ich zmysel a účel. NS SR nereagoval ani na relevantné odvolacie námietky sťažovateľky a svoje rozhodnutie odôvodnil nezrozumiteľne, nejasne a nelogicky. NS SR tiež posudzoval bez odbornej kompetencie a pribratia znalca odborné medicínske otázky.»

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 16. 12. 2008, sp. zn. 9 Sžso 46/2008 porušil základné práva Ing. B. Š. zaručené v čl. 46 ods. 1, 2 a čl. 39 ods. 1 Ústavy SR.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16. 12. 2008 sp. zn. 9 Sžso 46/2008 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia k rukám advokáta do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. ...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 39 ods. 1 ústavy občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžso 46/2008 zo 16. decembra 2008 došlo k porušeniu jej práv na súdnu ochranu.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodu na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (*mutatis mutandis* III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná judikatúra).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo

samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Najvyšší súd odôvodnil napadnuté rozhodnutie takto:

«Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplýva, že: podľa lekárskej správy ortopéda z 26. apríla 1990 bola žalobkyňa v detstve liečená pre luxáciu bedrových kĺbov, v správe z 25. septembra 2001 dospel k záveru o coxartróze post. 1. c. c. dx gr. IV a coxartróze 1. sin. II. st. s indikovanou operačnou liečbou, k tomu istému záveru a odporúčaniu dospel aj 15. októbra 2002, 9. septembra 2003 a 17. mája 2004. Podľa záznamu posudkového lekára z 27. októbra 2000 bola 50%-ná miera funkčnej poruchy určená podľa časti XII-B.B.2.16 prílohy č. 4 zákona so stanovením lekárskej kontroly. Dňa 17. októbra 2003 bolo hodnotenie miery funkčnej poruchy 50% ponechané vzhľadom na jednostranné postihnutie pravého bedrového kĺbu ťažkého stupňa (40%) len s pripočítaním 10% pre osteoporózu. Žalovaný poukázal na nový Záznam lekára posudkového tímu k stanoveniu miery funkčnej poruchy z 2. júna 2004, na základe ktorého vzhľadom na zrušenie možnosti jej zvýšenia o najviac 20% s platnosťou od 1. februára 2004 (zákona č. 45/2004 Z. z.- §110p) bolo vydané rozhodnutie, že nejde o občana s ťažkým zdravotným postihnutím, lebo miera funkčnej poruchy je hodnotená na 40%. Lekár odboru posudkových činností v odvolacom konaní na základe vyššie uvedených ortopedických nálezov dospel k záveru o ťažkom stupni obmedzenia pohyblivosti v pravom bedrovom kĺbe - jednostranné postihnutie (podmieňujúce pokles miery funkčnej poruchy v rozsahu 30-40%). Postihnutie ľavého bedrového kĺbu hodnotil ako coxartrózu ľahkého až stredne ťažkého stupňa (jednostranné postihnutie) a zohľadnil aj reumatoidnú séronegatívnu artritídu I. - II. štádia (miera poklesu funkčnej poruchy v rozsahu 20%-30%). Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia citoval ustanovenie § 110p zákona a uviedol, že z lekárskeho záveru vyplynulo, že žalobkyňu podľa súčasných právnych predpisov nie je možné považovať za občana s ťažkým zdravotným postihnutím na účely vydania preukazu. (...)

Nebolo sporné, že v rokoch 2000, 2001 a 2003 bola žalobkyňa považovaná za občana s ťažkým zdravotným postihnutím a že 50%-ná miera funkčnej poruchy bola určená podľa časti XII.B.B.2.16 - zo záznamov lekára posudkového tímu k stanoveniu miery funkčnej poruchy z 27. októbra 2000, 1. októbra 2001, 15. februára 2003 však súčasne vyplýva, že toto hodnotenie bolo ovplyvnené predpokladom odporúčanej operačnej liečby. Na základe uvedených záznamov boli vydané posudky z 30. októbra 2000, 25. októbra 2001 a 24. februára 2003, podľa ktorých sa žalobkyňa považovala za občana s ťažkým zdravotným postihnutím.

Súčasne však zo správ ortopéda MUDr. Š. z 25. septembra 2001, 5. októbra 2002 a 9. septembra 2003 vyplýva diagnostický záver o coxartróze post l.c.c.I.dx gr.IV a coxartróze l.sin.gr.II s predpokladom zhoršovania a odporúčaním operačnej liečby.

Zo záznamu lekára posudkového tímu Okresného úradu v S. k stanoveniu miery funkčnej poruchy zo 17. októbra 2003, ktorý predchádzal vydaniu posudku z 10. novembra 2003 však vyplýva, že 50%-ná miera funkčnej poruchy bola dosiahnutá len s aplikáciou § 50 ods. 5 zákona, lebo 40%-ná miera funkčnej poruchy pre rozhodujúce zdravotné postihnutie – jednostranné obmedzenie pohyblivosti bedrových zhybov (časť XII.B.B.2.15.c.1) bola zvýšená o 10% pre osteoporózu (XII.A.4.a). Takto bola miera funkčnej poruchy hodnotená aj podľa záznamu lekára posudkového tímu z 2. júna 2004 a 6. októbra 2004.

Podľa posudku číslo 187/2000/6238/2004 z 2. júna 2004 sa žalobkyňa vzhľadom na 40%-nú mieru funkčnej poruchy nepovažuje za občana s ťažkým zdravotným postihnutím.

Zo záznamu lekára odboru posudkových činností žalovaného k stanoveniu funkčnej poruchy číslo 8303/2004 z 5. januára 2005 vyplýva záver o 40%-nej miere funkčnej poruchy pre artrózu bedrového kĺbu vpravo IV .stupňa podľa časti XII.B.B.2.15.C.1, keď artrózu bedrového kĺbu vľavo hodnotil ako II. stupňa. (...)

Odvolací súd dospel k záveru, že z uvedených lekárskeho nálezov ortopéda i záznamov posudkových lekárov vyplýva, že rozhodujúcim zdravotným postihnutím žalobkyne v zmysle § 50 ods. 4 zákona je jednostranné obmedzenie pohyblivosti bedrových kĺbov ťažkého stupňa podľa časti XII.B.B.2.15.c.1. Z uvedených podkladov pritom vyplýva, že žalobkyňa bola pre luxáciu (vyklíbenie) pravého kĺbu liečená v detstve a že coxartróza je následkom vyklíbenia v minulosti (coxartrosis post l.c.c.I.dx gr.IV). Tento záver vyplýva aj

z obsahu rozhodnutia žalovaného. Pokiaľ teda žalobkyňa v žalobe namietala, že žalovaný v rozhodnutí nevysvetlil, prečo oproti minulosti jej mieru funkčnej poruchy nehodnotil podľa časti XII.B.B.2.16 prílohy č. 4, odvolací súd túto námietku nepovažoval za dôvodnú. (...)

Zo spisu krajského súdu vyplýva, že mal k dispozícii len administratívne spisy žalovaného, nie kompletnú zdravotnú dokumentáciu. Napriek tomu, že v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že „z kompletnej zdravotnej dokumentácie žalobkyne súd zistil ...“ je zrejmé, že svoje zistenia oprel o obsah administratívnych spisov žalovaného a v ňom založených odborných nálezov a záznamov. (...)

(...) odvolací súd prihliadol len na tie dôvody odvolania proti rozsudku krajského súdu, ktoré žalobkyňa uplatnila v žalobe ani v lehote podľa § 250b ods. 1 v spojení s § 250h ods. 1 OSP. Aj z ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP totiž vyplýva, že odvolací súd preskúmava napadnuté rozhodnutie správneho orgánu len v medziach žaloby.

Z uvedených dôvodov mal aj odvolací súd dospieť k záveru, že rozhodnutie žalovaného je zákonné a preto rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.»

Podľa ústavného súdu uvedený postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa so skutkovým hodnotením a následne s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou a kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by tento bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa tohto názoru

ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti, tak ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2009